

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania P..
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2005 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 6 maja 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 6 maja 2004 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi oddalił apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy w P. z dnia 23 stycznia 2003 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonego od decyzji przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 11 marca 2002 r., odmawiającej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową.

Kasacja ubezpieczonego zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego - art. 35 ust. 1 i art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst

Dz.U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68 ze zm.) i naruszenie przepisów postępowania – nie wskazując konkretnego przepisu kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja okazała się niedopuszczalna i podlega odrzuceniu. Na gruncie stosowania przepisu art. 393³ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2000 r., utrwalone zostało stanowisko Sądu Najwyższego, iż niewskazanie podstawy kasacji oraz jej uzasadnienia uniemożliwia badanie zasadności skargi, a więc rozpoznanie sprawy, co uprawnia do odrzucenia kasacji na podstawie art. 393⁸ § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1996 r., II UKN 24/96, OSNAPIUS z 1997 r. nr 13, poz. 242, z dnia 20 listopada 1996 r., I PKN 22/96, OSNAPIUS z 1997 r. nr 5, poz. 74 i szereg późniejszych).

Od dnia 1 lipca 2000 r. przepis art. 393³ k.p.c., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 48, poz. 554) został poszerzony o dodatkowe wymaganie, a mianowicie przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Wymaganie to stanowi konsekwencję wprowadzenia przez wyżej powołaną ustawę tzw. przedsądu uregulowanego nowym brzmieniem art. 393 k.p.c., który stanowi, że Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne lub nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie; Sąd Najwyższy może również odmówić przyjęcia kasacji, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Ograniczeń tych nie stosuje się, jeżeli zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, albo gdy zachodzi nieważność postępowania (art. 393 § 2 k.p.c.). Jeżeli zatem przepis art. 393³ § 1 pkt 3 wymaga przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, zaś pkt 2 wymaga przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, to obydwa te wymagania należy traktować równorzędnie i orzecznictwo Sądu Najwyższego zapadłe na tle stosowania przepisu art. 393³ k.p.c. w brzmieniu obowiązującym

przed dniem 1 lipca 2000 r. zachowuje pełną aktualność. W przedmiotowej sprawie zaskarżone orzeczenie zapadło po dniu 1 lipca 2000 r., a zatem kasacja od tego orzeczenia winna wskazywać nie tylko przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, ale także przedstawiać okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie. Tymczasem kasacja temu wymaganiu w niniejszej sprawie nie czyni zadość, bowiem w ogóle się w tej kwestii nie wypowiada (tj. odnośnie postanowień art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Sąd Najwyższy doszedł zatem do przekonania, że kasacja jest dotknięta brakiem nieusuwalnym, a tym samym niedopuszczalna, i w oparciu o art. 393⁷ § 2 k.p.c. postanowił jak w sentencji.